

Omul nu poate trăi singur pe pământ. În preajma lui sunt îngerii, iar Dumnezeu e peste tot! Oricât ar încerca omul să se îndepărteze de lumea în care trăiește, să plece în pustie, să nu mai rostească o vorbă cu nimeni, mintea lui nu se oprește din lucru. Ea continuă să gândească, să-și facă planuri, să-și aducă aminte de ceva. De-a lungul timpului, s-au păstrat multe povești impresionante, mai ales despre călugări care au slujit în credință cuvântul Lui Dumnezeu, în lăcașuri vechi, seculare. Se spunea că, chiar și după o perioadă îndelungată și fructuoasă petrecută la unul dintre lăcașurile sfinte, au fost slujitori care și-au manifestat deodată dorința de a se însingura, de a se retrage în locuri unde nu calcă picior de om. O dorință de a trăi în sihăstrie.

Și tot poveștile spun că, de cele mai multe ori, planurile făcute la început s-au modificat pe parcurs, luând întorsături nebănuite. Spre exemplu, pe locul unor Sihăstrie au fost ridicate încetul cu încetul, Schituri sau Mănăstiri cu rostul de a chema și a alina suflete și trupuri ale oamenilor care au nevoie de ajutor. Așadar, îngerii au lucrat și lucrează pentru oameni, întru Slava Tatălui Ceresc! „Nimic nu e întâmplător!” Puterea divină își spune cuvântul! Planurile omului și ale Lumii întregi au fost făcute de mult. Le-a conceput Creatorul odată cu „Marea Lui Creație”.

De aceea, cine se dă mare și deștept că vrea să schimbe ceva în ceea ce a fost stabilit, nu numai că nu rezolvă, dar mai mult rău face!... Fiindcă nimeni nu poate schimba ce a fost făcut bun și cu gândire divină. E ca la războiul de țesut: cine se apucă „să-l pună” (să-l instaleze, adică), știe precis ce să facă și cum... Mai întâi trebuie să știe dacă are toate cele necesare, cum ar fi: rișchitor, fire pentru urzeală, suveică, suluri, spată, ițe, tindeiche, ceacâr și multe alte obiecte, fiecare cu rolul său de a contribui la produsul planificat. Premonițiile sunt la ordinea zilei, probabil la orice pas, transmise sub diferite forme stabilite nu de către om.

De aceea conștientizarea se face mai greu. În Cartea Sfântă sunt multe exemple lăsate în scris omenirii, despre însemnătatea legăturii omului cu divinitatea, efectiv despre sfaturile bune pe care le primește omul atunci când pe cărarea vieții lui a apărut sau va apărea un pericol, un necaz. Sau o mare bucurie căreia cu greu îi face față, din cauze emoționale. Exemple sunt multe. Acum vom face referire la Sfântul Apostol Pavel, care nu a avut credință în Dumnezeu de la început. Ba, mai mult, era un fariseu înrăit, care îi îndemna și pe alții să nu creadă în puterea divină. Până la un moment dat, când Dumnezeu i-a arătat calea către fapta bună și credință, iar Pavel a devenit unul dintre cei

mai credincioși Apostoli.

BIBLIA – Faptele Sfinților Apostoli – CAP. 27 – Pavel, în lanțuri, e pornit cu corabia spre Italia. Greutățile călătoriei. Corabia se sfărâmă lângă Malta, dar oamenii scapă. (Versetele: 22; 23; 24; 25; 26; 27; 33; 34; 35, 36; 37). „Dar acum vă îndemn să aveți voie bună, căci niciun suflet dintre voi nu va pieri, ci numai corabia”. „Căci mi-a apărut în noaptea aceasta un înger al Dumnezeului, al Căruia eu sunt și Căruia eu mă închin”. „Zicând: Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe cei ce sunt în corabie cu tine”. „De aceea, bărbaților, aveți curaj, că am încredere în Dumnezeu, că așa va fi după cum mi s-a spus”.

„Și trebuie să ajungem pe o insulă”. „Și când a fost a paisprezecea noapte de când eram purtați încoace și încolo pe Adriatica, pe la miezul nopții corăbierii au presimțit că se apropie de un țarm”. „Iar până să se facă ziuă, Pavel îi ruga pe toți să mănânce, zicându-le: Paisprezece zile sunt azi de când n-ați mâncat, așteptând și nimic gustând”. „De aceea, vă rog să mâncați, căci aceasta este spre scăparea voastră. Că nici unuia din voi un fir de păr din cap nu-i va pieri”. „Și zicând acestea și luând pâine, a mulțumit Lui Dumnezeu înaintea tuturor și, frângând a început să mănânce”.

DEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

„Și devenind toți voioși, au luat și ei și au mâncat”. „Și erau în corabie, de toți, două sute șaptezeci și șase de suflete”. Din cele mai vechi timpuri, credința în puterea divină a fost una dintre căile urmate de bunăvoie, de către oameni. Apoi, crescând numărul de locuitori ai pământului, au început divergențele și s-au înmulțit îngrijorător. Cum s-au format țările, doar Dumnezeu știe cu adevărat. Nerespectarea hotarelor ține de caracterele oamenilor. Care sunt de atâtea feluri cât numărul locuitorilor pământului. Spre exemplu, mâna omului e parte din Dumnezeu! Cu mâna face semnul crucii, și-l alungă pe „cel viclean”. Cu mâna lucrează cruciulițele, simbol al credinței în divinitate. Tot cu mâinile omul a lucrat Crucea pe care l-a răstignit pe Iisus Hristos, fiul Lui Dumnezeu.

Pentru ca apoi, săvârșindu-se minunata lucrare a Învierii, El să devină Mântuitorul celor care l-au răstignit. Dumnezeu a creat ploaia. De când e lumea și pământul vine ploaie din Cer. Dar de fiecare dată e altfel. Și de fiecare dată, omul se miră și se minunează altfel! Nu suntem lăsați de izbeliște pe Pământ. Entitățile divine se află tot timpul printre noi și acționează în multe feluri. Comunicarea cu divinitatea îi este necesară oricărui om, mai ales în intimitatea lui.

Merge pe drum singur și trist uneori, fără să conștientizeze că a luat lumea cu el! Lumea trecută, prezentă și viitoare. Premonițiile aduc vești din viitor. Minte omului lucrează clipă de clipă, chiar și fără să i se comande ce. Legăturile vizuale și auditive se așează automat pe rafturile minții și acționează atât de rapid, încât timpul de observare nu este suficient sau probabil este tratat cu

supeficialitate, în ritmul în care omul este obișnuit să trăiască. Orice mișcare e o creație care activează întreg Universul.

Omul este atât de obișnuit să trăiască împreună cu întreg Universul, încât nici nu mai acordă importanță multor lucruri. Spre exemplu, se uită bucuros la soarele care răsare și se înalță la orizont, încât nu i se pare nimic ieșit din comun. Ca și când așa trebuie să fie, iar această desfășurare a faptelor este privită cu normalitate și nonșalanță, de parcă lui i se cuvine tot ce se petrece în fața ochilor! Soarele, de asemenea, are legea lui, și la fel ca omul are impresia că e singur și își trăiește viața lui personală. Pe când, de fapt, tot ce a fost și este creat de Dumnezeu se încadrează într-un întreg perfect, calculat centimă cu centimă, să dureze până în vecii vecilor.

Omul trebuie să fie bucuros că are un Creator și un Tată Ceresc Nemuritor. Care chiar și după mai mult de câteva miliarde de ani, după cum susțin statisticienii că ar fi vârsta Globului Pământesc, El este prezent peste tot în lume. O lume care de asemenea își urmează calea, înmulțindu-se precum i-a fost prezis în cea de a șasea zi a Genezei: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; (FACEREA, Cap. 1, V. 28). Foarte importantă a fost intervenția lui Dumnezeu într-un moment nu prea îndepărtat de existența locuitorilor pământului (de ziua de azi, cum s-ar putea spune). Ca o întărire a vorbelor auzite în popor:

„Dumnezeu e viu și peste tot”, cu doar două milenii și ceva de ani în urmă, Tatăl Ceresc a creat pentru omenire o „Lege nouă”, prin miracolul Nașterii Fiului Său Iisus Hristos, de către o pământeancă neprihănită, cu numele Maria. Și toate acestea, pentru a demonstra cât de dragă îi este Lumea, iar pe de altă parte să o ajute să nu cadă mereu în păcat cauzându-și autodistrugerea. Nașterea Lui Iisus Hristos - Mântuitorul Lumii a fost poate cea mai mare minune cunoscută și trăită pe Pământ, la care a contribuit întreg Universul. Minune despre care a rămas scris în Cartea Sfântă, CAP. 1: Cartea neamului Lui Iisus Hristos, zămisirea, numele și nașterea. Versetele: 18; 19; 20; 21; 22; 23; 24; 25.

„Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria,

mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt”.

„Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns”.

„Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt”.

„Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor”.

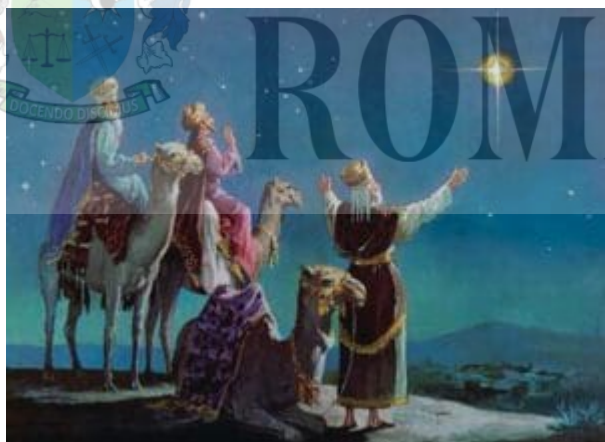
„Acestea toate s-au făcut ca să se îplinească ceea ce s-a zis prin proorocul care zice:

„Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu”.

„Și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa”.

„Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia i-a pus numele Iisus”.

*** Astfel, de peste două milenii încoace, „Nașterea Lui Iisus Hristos” reprezintă una dintre cele mai mari sărbători ale creștinătății. La noi este denumită în stil popular „Crăciunul” și se sărbătorește timp de trei zile, de toată suflarea românească. Prin miracolul pe care l-am trăit eu cu câteva decenii în urmă, se adevărește din nou că vorbele din popor au noimă: „Dumnezeu e peste tot!” Când l-am văzut eu pe Dumnezeu față-n față, mă aflam acasă la mine, în sufragerie.

A apărut pur și simplu, în mijlocul încăperii. Era în noaptea de 4 aprilie, anul 1993. Cu câteva ore în urmă fusesem anunțată la telefon, că tatăl meu a murit. Nu cred că am putut plânge, dar m-a copleșit o tristețe, de nu mai puteam scoate o vorbă. Multe amintiri mi se perindau prin minte, dar și multe regrete. Dumnezeu nu mi-a vorbit. Doar m-a privit intens, cu blândețe și mi-a arătat la un moment dat ce va urma. Nu spun asta ca pe o fală, ci ca pe o Minune Mare!

Un fapt care s-a petrecut cu adevărat! Ca să se știe că Dumnezeu este tot timpul alături de noi. Acest fapt, această minune m-a marcat pentru tot restul vieții. De atunci, mereu mă întreb: De ce eu? De ce atunci? Cine sunt eu?

Care e adevăratul meu rost pe lume, în afară de a ști precis că trebuie să fiu un om bun și iubitor? Am descris apoi, amănunțit, miracolul din noaptea de 4 aprilie 1993, și după aceea toate miracolele pe care le-am trăit timp de șapte ani consecutiv. Ca să nu le uit. Apoi le-am transmis lumii, publicându-le în cartea „Clipa de lumină”, pe care am publicat-o în anul 2001 la București. Darul

scrisului mă ține pe pământ și mă ridică deasupra lumii, să pot vedea atât cât îmi este dat să văd!
Mulțumesc, Doamne!

Ioana Stuparu

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*